Jednací číslo: 3 To 241/2012 -

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal v senátě složeném z předsedjybě JUDr. Evy Dvořákové a soudců JUDr. Danuše Teschlerové a Mgr. Moniky Zubkové ve veřejném zasedání konaném dne 24. května 2012 **odvolání obžalovaných 1/ Pavola B.**, nar. xxx, **2/ Roberta K.,** nar. xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 3. 1 2012 sp. zn. 2 T 57/2011 a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2) tr. řádu se z podnětu odvolání obžalovaných Pavola B. a Roberta K. napadený rozsudek z r u š u j e u obou obžalovaných ve výrocích o souhrnném trestu a za podmínek ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu se obžalovaní n o v ě odsuzují

I. obžalovaný Robert K.

za zločin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ostravě sp.zn. 71T 91/2011, ze dne 29. 6. 2011,

dle § 173 odstavec 1, § 43 odstavec 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2** (dvou **) let** a **6** (šesti) **měsíců**.

Dle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se pro účely výkonu trestu zařazuje do věznice **s dozorem.**

Dle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ostravě sp.zn. 71T 91/2011 ze dne 29. 6. 2011, který nabyl právní moci dne 29. 6. 2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla platnosti.

II. obžalovaný Pavol B.

za zločin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a sbíhající se zločin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2011 sp.zn. 5T 150/2010,

dle § 173 odstavec 1, § 43 odstavec 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2** (dvou) **let**.

Dle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se pro účely výkonu trestu zařazuje do věznice **s dozorem.**

Dle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 5T 150/2010, ze dne 4. 5. 2011, který nabyl právní moci dne 26. 8. 2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla platnosti.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem okresního soudu byli obžalovaní Pavol B. a Robert K. uznáni vinnými zločinem loupeže dle § 173 odstavec 1 trestního zákoníku. Odsouzeni byli : obžalovaný Robert K. dle § 173 odstavec 1, § 43 odstavec 2, § 52 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Dle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku byl pro účely výkonu trestu zařazen do věznice s dozorem. Dle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ostravě, spisové značky 71T 91/2011 ze dne 29. 6. 2011, který nabyl právní moci dne 29. 6. 2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla platnosti; obžalovaný Pavol B. podle § 173 odstavec 1, § 43 odstavec 2, § 52 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. dle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku byl pro účely výkonu trestu zařazen do věznice s dozorem. Dle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 5T 150/2010, ze dne 4. 5. 2011, který nabyl právní moci dne 26. 8. 2011, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla platnosti.

Podle skutkových zjištění okresního soudu obžalovaní dne 8.2.2011 v době kolem 2:20 hodin v xxx, na ulici xxx, v blízkosti domu č. xxx, v úmyslu se zmocnit věcí poškozených, po vzájemné dohodě a ve vzájemné součinnosti nejprve přistoupili k na místě čekajícím poškozeným Jiřímu T. a Pavlu S. a obžalovaný Robert K. se jich ptal, kdo jsou a co na místě dělají, pak oba obžalovaní obstoupili poškozeného Jiřího T., po kterém obžalovaný Robert K. chtěl, ať vytáhne věci z kapes včetně občanského průkazu, a vyhrožoval, že pokud věci nevytáhne „rozbije mu hubu“, a vytáhne si je sám, kdy ze strachu z napadení poškozený Jiří T. věci z kapsy vytahoval a ukazoval je obžalovanému, mimo jiné i mobilní telefon, který obžalovaný chtěl po něm půjčit, poškozený mu však nevyhověl a poté, co poškozený vytáhl smlouvu o ubytování na Armádě spásy, kdy žádné cenné věci u sebe neměl, pozornost oba obžalovaní obrátili k poškozenému Pavlu S., kterého se obžalovaný Robert K. ptal, co má v taštičce a poté, co poškozený přiznal peněženku, žádal její vydání, což poškozený ihned

neučinil a dotazoval se na důvod, načež obžalovaný Robert K. mu začal vyhrožovat, že „mu rozbije hubu“ a naznačil úder a pak už mu poškozený Pavel S. vyhověl, peněženku, ve které nebyly hodnotné věci, vytáhl, tu mu obžalovaný Robert K. z ruky vytrhl a prohledal a nalezená psaníčka s nadrcenými léky předal po celou dobu okolí hlídajícímu a pochodujícímu obžalovanému Pavolu B., se kterým rovněž obžalovaný Robert K. po celou dobu komunikoval a obžalovaný Pavol B. po rozhovoru s poškozeným Pavlem S. o obsahu psaníček, kdy jej poškozený ujistil, že se jedná o léky, nikoliv drogy, tyto vysypal a následně si obžalovaný Pavol B. povšiml projíždějícího vozu, z tohoto důvodu vyzvali poškozené k přesunu za roh domu do neosvětleného místa, kde obžalovaný Robert K. dokončil prohledávání peněženky a v průběhu celého prohledávání z obsahu peněženky vzal dvě SIM karty, se kterými naložil blíže nezjištěným způsobem a listiny, kdy část z nich, jakož i peněženku, odhodil přímo na místě činu, rodný list a zástavní smlouvu roztrhal a odhodil cestou z místa činu a v době, kdy poškození věci ze země sbírali, jim oba obžalovaní vyhrožovali, „ať za nimi nechodí, nebo jim rozbijí hubu“, v době, kdy z místa činu odcházeli směrem k tramvajové zastávce, na které byli poté, co poškození na uvedenou zastávku rovněž přišli a přivolali policii, ve 03.00 hodiny i policií zadrženi.

Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě oba obžalovaní odvolání, které zaměřili do výroku o vině i výroku o trestu. V odůvodnění odvolání obžalovaný Robert K. namítl, že odůvodnění rozhodnutí je vedeno tendenčně, v jeho neprospěch, značná pozornost je kladena na vyvrácení jeho obhajoby, namísto skutečného prokázání viny. Okresní soud se nevypořádal s rozpory ve výpovědích poškozených, které překlenuje obecným stanoviskem uběhlé doby a popisem jejich osobních poměrů. Rozpory ve výpovědích obžalovaných pak hodnotí jejich nedůvěryhodností. Hodnocení provedených důkazů je manipulativní. Podle závěrů okresního soudu nemuseli být poškození nutně vedeni snahou křivě svědčit, či nutně obžalované obvinit, jejich snaha vypovědět cokoliv pramení z jejich postavení ve společnosti. Zjevnou nesprávnost svého postupu si uvědomili v hlavním líčení, kdy jejich postoj k prováděnému výslechu, poté, co odkázali, při poukazech na rozpory s výpovědí v přípravném řízení, na to, že právě výpovědi v přípravném řízení odpovídají skutečnosti a dále již pouze uváděli nevím, nebo nepamatuji si. Za nelogické také pokládá jednání poškozených po ukončení incidentu, kteří, ač měli mít obavy z dalšího hrozícího útoku obžalovaných, šli stejným směrem jako oni a poté, co je spatřili a přivolali policii, zůstali na místě do jejího příjezdu. Opomenut zůstal také fakt, že i obžalovaní setrvali na místě, odůvodněný tím, že nejela žádná tramvaj a poté, co byla policie aktivována, nemohli místo opustit. Nebyla také prokázána existence věcí popsaných ve výroku rozsudku, proti nimž mělo jednání obžalovaných směřovat. Nesprávný je také poukaz na předchozí odsouzení obžalovaného Pavola B. za jednání, které nápadně připomíná nyní projednávané protiprávní jednání. Nebyla také jednoznačně prokázána existence hrozby bezprostředního násilí či užití násilí, když poškození žádnou reálnou bezprostřední hrozbou způsobené újmy ohroženi nebyli a veškeré jejich jednání spíše odpovídá jejich poměrům a závislosti na návykových a psychotropních látkách plynoucích ze způsobu jejich života. Soud prvého stupně také pochybil, když přičetl k jeho tíži, že si za svou oběť vybral bezdomovce, ač z fotografií poškozeného tato skutečnost patrná není. Za těchto okolností nebyla jeho vina jednoznačně a bez sebemenších pochyb prokázána, okresnímu soudu se nepodařilo prokázat naplnění všech znaků skutkové podstaty zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, a proto navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby jej dle § 226 písm. a), b), c) tr. řádu zprostil.

Rovněž obžalovaný Pavel B. v odůvodnění odvolání poukázal na to, že výpovědi poškozených jsou zcela nevěrohodné, nesouhlasí se závěry soudu I. stupně, že rozpory v nich jsou nepatrné a nepodstatné. Především poukázal na to, že sami poškození uvedli, že věci vydali obžalovaným dobrovolně, bez jakéhokoliv donucení a až na přímý dotaz předsedkyně senátu

prohlásili, že měli strach, což pokládá za čistě účelové tvrzení. Pokud měli takový strach, nedokáže pochopit a vysvětlit jejich následné jednání, kdy poté, co je zahlédli na tramvajové zastávce, za nimi přišli a komunikovali s nimi. Navíc z výpovědi poškozených je zřejmé, že vytýkané jednání měl spáchat obžalovaný K., zatímco z jeho jednání, jak ho obžalovaní popisují, nelze učinit závěr, že se na tomto jednání po dohodě s ním podílel. Pokládá za nutné vyjádřit se i k výroku o trestu, kdy má za to, že nejsou splněny podmínky pro uložení nepodmíněného trestu v trvání tří let. Dle jeho názoru měl soud ukládat trest alternativní nebo trest výchovný – podmíněný. Poté navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby jej plně zprostil.

Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení rozhodnutí předcházející, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných je zčásti důvodné.

Pokud jde o postup v dosavadním řízení, nedošlo v něm k takovým nedostatkům či pochybením, které by nemohly být odstraněny v rámci veřejného zasedání, neboť okresní soud provedl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu dokazování náležitým způsobem a v potřebném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy však nevyhodnotil zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Vzhledem k tomu sice učinil zákonu odpovídající rozhodnutí o vině, avšak v rámci úvah o trestu nevycházel důsledně z ustanovení trestního zákoníku, jimiž je nutno se při ukládání trestu řídit, takže jednak tresty odnětí svobody uložil oběma obžalovaným nepřiměřeně přísné a jednak z formálního hlediska nedodržel zásady pro uložení souhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 tr. řádu, když není patrno ke kterému konkrétnímu odsouzení a za jaké trestné činy souhrnný trest uložil.

K námitkám obžalovaných je nutno uvést, že okresní soud správně rozhodnutí o vině opřel o svědecké výpovědi poškozených, které učinili v přípravném řízení i v hlavním líčení, v němž však kladli důraz právě na své výpovědi v přípravném řízení, kdy je nutno mít na zřeteli, že k trestné činnosti došlo dne 8.2.2011 a v procesním postavení svědků byl Pavel S. vyslechnut dne 9. 2. 2011 a Jiří T. dne 14. 2. 2011. V hlavním líčení byl Jiří T. jako svědek vyslechnut dne 5. 12. 2011 a svědek Pavel S. dne 3. 1. 2012, tedy deset a jedenáct měsíců poté, kdy byli napadeni. V zásadních údajích týkajících se doby a způsobu napadení, jakož i popisu chování pachatelů jsou jejich výpovědi shodné. S ohledem na to, že obžalovaní se vůči poškozeným nedopustili fyzického násilí spočívajícího v ublížení na zdraví, není na místě pokládat za podivné jejich jednání spočívající v tom, že když obžalované viděli na tramvajové zastávce, přivolali policii a na místě počkali, když roztrhání dokladů a zničení léků pro ně v jejich sociální situaci nepochybně znamenalo výraznou újmu. V podrobnostech krajský soud v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Krajský soud se proto i plně ztotožňuje s právní kvalifikací, kterou soud I. stupně pro jednání obžalovaných zvolil, když jejich jednání popsané v tzv. skutkové větě napadeného rozsudku spočívající v tom, že v úmyslu zmocnit se věcí náležejících poškozeným, proti nim užili vyhrůžky násilí, a to nejen slovně, ale i faktickým jednáním, kdy oba obžalované obstoupili a neurvalým způsobem se dožadovali, aby poškození vytáhli věci, které měli v kapsách, tyto jim vytrhávali z ruky, přičemž zničili jejich doklady a léky, naplňuje, jak po objektivní, tak po subjektivní stránce, všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

Po přezkoumání výroku o trestu dospěl krajský soud u obou obžalovaných k závěru, že

soud I. stupně pochybil při formulaci výroku o ukládání souhrnného trestu, když nekonkretizoval trestné činy, k nimž je souhrnný trest ukládán a dále pochybil při rozhodování o výměře trestu odnětí svobody u obou obžalovaných.

V nově formulovaném výroku o uložení souhrnného trestu oběma obžalovaným tak krajský soud především uvedl, které trestné činy a z kterého odsouzení se k projednávanému zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku sbíhají a poté se zabýval výměrou trestu odnětí svobody, když soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že je oběma obžalovaným nutno uložit nepodmíněný trest odnětí svobody. Při rozhodování respektoval ustanovení § 37, 38, 39 tr. zákoníku, o obecných ustanoveních pro ukládání trestních sankcí, jejich přiměřenosti a stanovení druhu a trestu, ustanovení § 41 i § 42 tr. zákoníku o okolnostech polehčujících a přitěžujících i ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku o souhrnném trestu.

S ohledem na povahu a závažnost trestných činů, jichž se dopustili, tedy zločinu nyní projednávaného a sbíhajících se přečinů, na způsob, jakým je spáchali, kdy je na místě na straně jedné přihlédnout ke skutečnosti, že v úmyslu zmocnit se cizí věci užili pohrůžky bezprostředního násilí a nikoli násilí samotného a jejich jednání nemělo ve vztahu k obžalovaným trvalé a neodstranitelné následky, na straně druhé pak ke skutečnosti, že pohnutkou jejich jednání byla ziskuchtivost a oba obžalované je nutno hodnotit jako pachatele jednající v recidivě, a to obžalovaného Roberta K. obecně, zatímco obžalovaného Pavola B. v recidivě speciální. Konečně bylo na místě vyhodnotit míru zavinění a intenzitu jednání každého z nich, kdy obžalovaný Robert K. byl jednoznačně hlavním aktérem protiprávního jednání. U obžalovaného Pavola B. přihlédl dále k tomu, že od spáchání nyní projednávané trestné činnosti řádně pracuje.

Obžalovaným byl ukládán trest v rámci trestní sazby uvedené u zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoník, která je nejpřísnější, a to obžalovanému Robertu K. v trvání 2 roků a 6 měsíců, obžalovanému Pavolu B. v trvání 2 let, kdy konkrétní výměra trestu odpovídá, jak zjištěnému stupni škodlivosti jednání každého z obžalovaných, tak i možnosti jejich nápravy. S ohledem na to, že zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku se dopustili dříve, než byli soudem I. stupně odsouzeni pro jiný trestný čin, byl jim dle § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest souhrnný. Zařazení každého z obžalovaných pro výkon uloženého trestu do věznice s dozorem plně odpovídá ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 24. května 2012

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Anlaufová

JUDr. Eva D v o ř á k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Vypracovala :
JUDr. Danuše Teschlerová,v.r.